

Manuel del Hierro, regidor contra tots

“Clementina és més de dreta que Lizondo”

President del recent Partit Radical Socialista Valencià, PRSV, una opció personal, Del Hierro, antic secretari del PSOE valencià, carrega sense pèls contra tots, i contra l'alcalde socialista de València, Clementina Ródenas, la qual volia censurar amb l'ajuda del PP i UV.

Fuma Ideales.
—Fume caldos, caldos de gallina.

Els ideals els conserve.

—L'alcalde diu que vostè és part d'un cor d'avalotadors.

—La senyora Ródenas és una llengua viperina. Qualificar així la reunió de tres partits polítics, el PP, UV i el meu, no té cap sentit. Ens vam reunir per jutjar la gestió política del PSPV a la ciutat de València, i per traure conseqüències d'aquest judici.

—Però el PP no consentiria que el diputat d'UV, Vicente González, governara la ciutat, en lloc d'un candidat propi.

—Hi ha hagut un problema greu, d'esquizofrènia, de dicotomia. Perquè els regidors del PP poden pensar el que siga, però estan a favor de València, i d'una millor gestió municipal de la ciutat. Però com que acaten les ordres d'allò que mana Madrid, i com el senyor Agramunt deu el seu càrrec a la benedició que li han donat Álvarez Cascos, Aznar, etc., doncs... A València sempre hem de patir el centralisme de torn, i no s'acaben mai!

—Tots diran per què un socialista radical i històric es col·loca al costat del PP i UV. Vaja, de la dreta regional i espanyolera.

—¿I per què no pensa vostè a l'inrevés? ¿Quants d'ells s'han col·locat al meu costat?

—¿Perquè vostè siga alcalde?

—No s'ha parlat d'això. Però tinc tantes oportunitats com qualsevol altre de ser-ho. Encara que ara tinc menys potencial electoral darrere. Personalment, tant podia ser jo l'alcalde, com Lizondo, o com el popular Martín Quirós.

—Però, no em diga que millor ells que la socialista Clementina Ródenas

—La gestió de Clementina no és bona per als ciutadans, i això es reflecteix en l'escalada galopant dels impostos, que no es tradueix en coses palpables. L'estat dels barris és lamentable.

—Però s'ha progressat.

—Ací l'únic que ha progressat ha estat el rebut de la contribució. La gestió de Clementina és millorable, i jo li vaig oferir participar en el seu equip, intentant reconduir-la. Però, dins de la seua supèrbia no ha volgut saber res. Els tios d'UV i del PP són de dreta, però és que, a l'hora de la veritat, cap ciutadà té per què suportar un sacrifici especial, i damunt imposat per una que diu que és d'esquerra. De veres que crec que Clementina és molt més de dreta que González Lizondo. I ho és per la seua extracció, pel seu pensament, pel seu comportament, per tot. El que passa és que es basa en un carnet roig del PSPV, i és mentida, és mentida!

—Explique's.

—Doncs, és d'una bona família d'Aiora, de la burgesia agrària; ha estudiat ací, interna a les monges; és una dona que no n'ha fet un brot, no està feta al treball... ¿De quina cosa és d'esquerra Clementina? ¿Voldria saber-ho! No li he vist cap postura esquerrana de cap tipus. Únicament és una superba, que pensa que tot el món ha de pagar, i que aquesta és la seua obligació.

—No obstant aquesta opinió seua, el seu partit es referma en la col·laboració amb forces de l'esquerra valenciana.

—Torne a dir: la senyora Ródenas és una política de dreta i autoritària. Una alcaldessa patrimonialista que creu que l'Ajuntament és seu. El valencià mitjà, políticament i socialment, és una persona que pensa en esquerra. Hi ha alguns d'esquerra declarada, i n'hi ha d'altres que es diuen esquerrans. Avui la tragèdia de València és que allò que és valencià no té política d'esquerra, per exemple UV... I el que pareix que siga d'esquerra, tampoc ho és, per exemple el PSOE. Intente configurar una alternativa que siga autènticament valenciana. Per això pense que, a vegades, podria trobar una col·laboració ferma i rendible per a la ciutat i la Comunitat amb UV, per exemple. Encara que siga de dre-

ta, hi ha una línia possible de cooperació quant al valencianisme.

—¿Quin programa li faria falta a una convergència d'esquerra valenciana?

—Malgrat que el sistema capitalista triomfe, no deixa d'existir la divisió en classes de la societat. La lluita de classes no ha desaparegut, i ha d'haver un projecte dels més desfavorits, per millorar la seua sort i la seua situació. Per tant, hi ha dos lluites possibles i bàsiques per a una esquerra real en una societat capitalista: la lluita sindical, i l'ecològica, perquè no podem perdre el medi ambient davant la voracitat urbana capitalista que pretén beneficiar-se a costa del que siga. Que el sistema faça tots els diners que vulga, però no gràcies a nosaltres.

—Els alcaldes socialistes de València no l'han estimat massa. Per exemple, Ricard Pérez Casado no el volia en la seua llista.

—Els successius alcaldes sempre han interposat molta distància entre ells i els regidors. I principalment Pérez Casado. Amb ell no es podia parlar mai. I amb Clementina, parlar, parlar seriosament, de coses importants, crec que no ho he fet mai. L'última vegada deu fer set o vuit mesos.

—González Lizondo li va fer una invitació d'ingrés a UV.

—Perquè un partit siga de dreta, un no ha de ser-ho pel fet d'entrar-hi. Jo estava al CDS i era socialista. Vicente González sap ben bé que jo li podria conformar una branca obrera a la seua formació. Però sap que seria com tenir un elefant al local. I immediatament es diria: "¿i com el vist, com li done de menjar, com li compre un abric?". Prompte s'adonaria que era com tenir un elefant sobre una vaixela.

—O siga que Lizondo podria ser part d'un projecte progressista.

—Si aconseguira quatre intel·lectuals per a donar-li estil i idees, ell podria conformar ací una mena de Convergència i Unió.

—¿Com era aquell primer PSOE, quan vostè era secretari general regional?

—Aquell tenia il·lusió i aquest té només l'ambició.

—*El poder o la glòria.*

—Aquell PSOE de l'any 1975, el de Pablo Iglesias i del trencament democràtic, doncs, ens ho van canviar, i ha evolucionat radicalment a un PSPV que no té res d'obrer, i que té molt a veure amb la petita burgesia agrària, que és la que va nodrir les files del nacionalsocialisme

—*El Consell pre-autonòmic, va dir, estava dedicat a fer política nacional per a la petita burgesia.*

—Sí, sí. I torne a dir-ho.

—¿Quina cosa va significar el president pre-autonòmic Josep Lluís Albinana per a aquest país?

—Albinana era un xicot molt intel·ligent, molt brillant. És una llàstima que s'haja perdut per a la política valenciana.

—¿Li digueren "carrega't a Del Hierro"?

—Sí, sí... Això segur.

—¿Un socialista basc?

—Sí. Li ho va dir Múgica.

—*Quan encara no era ministre...*

—Sí, sí: "si quieres ser algo en el socialismo valenciano, cárgate a Manolo". Però allò era per problemes diferents, d'estat. Aleshores jo podia ser el punt d'unió entre Catalunya i Madrid, davant de l'eix aquest del Betis andalús i els madrilensys. Però això no convenia. A Madrid no li ha convingut mai cap socialista valencià amb personalitat. Bé, ells pensaren que Albinana seria millor que jo, perquè seria més fàcil de treballar. Després, Albinana no els va aguantar, crec que per qüestions de caràcter personal, i perquè al cap i a la fi el PSPV va trobar que tampoc li convenia. Necessitaven més un ésser políticament i socialment amorf i neutre, i culturalment també, com és Joan Lerma. I el tenen. Manipulant-lo d'ací i d'allà, i amb l'intent, fins ara aconseguit, de mantenir-se a la poltrona a base de donar-los tot el poder als que l'acompanyen.

—¿Ha variat molt el seu patrimoni?

—Supose. Alguna illa propera... A Eivissa. Però són referències molt vagues. Ara, una cosa, ¡eh!, un xic com Lerma, que ha dedicat els millors anys de la seua vida al partit, quan es podia haver fet un home, haver treballat i haver-se creat un futur, al servei dels valencians... Doncs, tampoc és que, quan acabe la seua carrera política, haja d'anar-se'n amb una mà davant i l'altra darrere. Ni és just, ni és digne per al propi partit. Aquest home ha de te-

"Felipe Guardiola és un renegat de Castelló".

HAFA GIL

nir dret, al menys, a allò a què té dret un professional normal en aquest temps.

—*¿Què pensa del secretari executiu Jaume Castells?*

—Un personatge tenebrós. Amb la missió específica de representar els interessos de l'església dins del partit, un home fosc. No em fa cap gràcia. Aquest és un dels que ha entregat, dins d'un fals obrerisme, el PSOE al PSPV. Amb lucre personal, per descomptat. Ha passat de ser un no ningú a un senyoret, i ací el tens, sucant del pot.

—*Sí, olor a espelmes. ¿i a agències immobiliàries, no?*

—Això va venir després. Però la seua sacrosanta missió era parar les hordes atees i marxistes del PSOE, perquè certs voltors guanyaren. Igual està enviat pel Vaticà, ¡jo què sé! Un home poc recomanable, que amb Albiñana va col·laborar per defenestrar-me, amb Lerma per a tirar Albiñana, etc.

—*¿I d'Albert Pérez Ferré, el secretari d'organització?*

—L'actual PSOE és plé d'arribistes, i aquest n'és un. Ara, ¿és l'arribista major de la Comunitat? No ho sé. Però jo pensava que aquest xic era una altra cosa. El vaig conèixer fa quinze anys, era més innocent, no sé si més net, es creia més les coses... Ara és un cínic, ja sap massa, que si la veritat, que si la mentida... És una decepció, un home que ha vingut a menjar, i menja. Però és que primer vénen a menjar, i després ja volen menjar bé. I més tard, només a base de cinc forquetes.

—*¿El periodista de l'aparell, Ximo Puig?*

—Amb aquest xic recorde que el PSOE em va enviar a Soneja i a Morella, a donar uns mítings a favor de l'Otan, ...¿o en con-

tra?, ¿o les dues coses alhora? No ho recorde. Era molt tímid, amb poca empena, i això que érem al seu poble. No m'estranya que fóra rector. Ara, és molt correcte, molt amable i educat. Molt poqueta cosa, però sembla que té molt de poder al partit. Encara que no entenc d'on li ix.

—*¿És possible un socialisme valencià sense mirar cap a Barcelona?*

—Ja el 1979 vaig dir: "l'afirmació d'aquest país passa per Barcelona".

—*Parlem de l'últim congrés, el VI, del PSPV-PSOE.*

—Ha significat una escalada total, una eliminació absoluta del PSOE. L'aparició plena del PSPV.

—*Però això seria positiu.*

—Cal destacar algunes coses: l'ex-conseller d'administració, Ximo Azagra, un intel·lectual, un doctor en història, era el secretari de formació. I era un home ben universal, amb la cultura del PSOE, no la del PSPV. I ha estat substituït per Màrius García Bonafé, que és un militant del PSPV, catalanista declarat... Clar, que segurament vostè també deu ser catalanista...

—*D'Alacant, sí...*

—És igual. Bonafé és un home del PSPV, de la petita burgesia agrària. I Azagra se n'ha anat perquè no està d'acord amb aquesta ascensió del PSPV. El PSPV s'ha menjat el PSOE. Aquest ja no existeix. Ni Sapena, ni Millán, ni Real, ni Ruiz Mendoza, ni Javier Sanz, ...¡un cabàs!. A canvi de Begona Gómez Marco, Màrius Bonafé, ¡xe, tots!, ¡tots els del PSPV!

—*Al PSOE actual hi ha molts ex-cape-llans, ex-falangistes i ex-nacionalistes.*

—Sí, sí, sí, de veres. Al principi, no m'ho podia creure. Homes del cristianis-

me són Lassaletta, Josep Bevià, Pertusa, Sotillo, Arnau el de Castelló, molts de l'Horta Sud,... L'Església va tenir en compte que el PSOE era una força emergent, i va situar-hi homes perquè defensaren els seus interessos. ¡Però, és que n'han fet un gra massa!

—*¿Felipe Guardiola?*

—Un senyoret de bona casa. I si diu que és advocat laboralista, ¡em lleve el cognom! Em diria advocat treballadorista...

—*Amb aquestes idees, ¿per què no va abandonar abans el PSPV-PSOE?*

—L'any 77 ja havia d'haver plantejat la meua baixa. El PSPV s'encamina a una dosmesticitat del centralisme madrileny, quan ací tocava fer un partit valencià d'esquerra, però obrerista, no aquest, que és un partit de botiguers, ni la UPV que és un producte d'intel·lectuals, universitari, amb poques arrels, que sempre tindrà poca incidència a la societat, i que durarà tant com vulguen els cinquanta amics de Joan Lerma.

—*UPV és una oferta nacionalista, valenciana.*

—El que es plantegen aquests companys, dit amb tot respecte, és una versió narcisista de la política. I la política és un servei als altres, i s'ha de tenir voluntat de guanyar...

—*O siga, de ser alcaldes.*

—Ser alcalde és el símbol que ha guanyat la idea que tu defenses. Sí que vull ser alcalde, però perquè me'n nomenen les urnes. Tinc un projecte ample, que pot servir a tota la societat. I a la classe treballadora, encara que avui sembla com si dir això fóra demagògic. ¡Com si ja no existiren els treballadors!

Ismael L. Belda